

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 89 0 К 037853 17 Квлз
Бања Лука, 24.05.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић, Горане Микеш, Дарка Осмића и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д. А., због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат М. Б. из С., против пресуде Врховног суда Републике Српске број 89 0 К 037853 16 Кж 2 од 24.01.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.05.2017. године, донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 89 0 К 037853 16 К 2 од 05.10.2016. године оглашен је кривим Д. А. због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. Истом пресудом именовани је на основу одредбе члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен обавезе накнаде трошкова кривичног поступка, док су на основу одредбе члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

У жалбеном поступку, Врховни суд Републике Српске је пресудом број 89 0 К 037853 16 Кж 2 од 24.01.2017. године, одбио жалбе тада оптуженог Д. А. и његовог браниоца и потврдио пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву.

Против цитиране пресуде овог суда, бранилац осуђеног је благовремено, поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да се побијана пресуда укине или да се преиначи, тако што ће се осуђени ослободити од оптужбе.

Републички јавни тужилац Витомир Солдат је поднеском број Т17 КТЗ 0002282 17 од 09.03.2017. године, предложио да се Захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је испитивање повреда закона, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на оне повреде на које се позвао подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се у смислу одредби члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, Захтјевом браниоца осуђеног истиче се да је другостепена пресуда незаконита, неважећа и непостојећа, обзиром да је у истој наведено да је Врховног суда Републике Српске одлучивао о жалбама против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 037853 16 К 2 од 05.10.2016. године, а да при томе није уопште примјетио да је првостепени суд рјешењем број 89 0 К 037853 16 К 2 од 16.11.2016. године, исправио ту пресуду, управо у броју списка. Надаље, Захтјевом се истиче и да је другостепени суд у образложењу пресуде погрешно навео да је осуђени првостепеном пресудом обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка. Због наведеног, подносилац Захтјева сматра да је у жалбеном поступку повријеђено право на одбрану осуђеног, као и право на правично суђење из члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Оцјењујући предње наводе подносиоца Захтјева, овај суд налази да су они неосновани. Прије свега, рјешењем број 89 0 К 037853 16 Кж 2 од 17.05.2017. године, предсједник другостепеног вијећа које је одлучивало по жалбама осуђеног и његовог браниоца, примјеном члана 304. став 1. ЗКП РС, извршио је исправку побијане пресуде, тако што умјесто броја пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 037853 16 К 2, сада стоји број 89 0 К 037853 16 К 2. Дакле, радило се о очигледној погрешци у означавању броја првостепене пресуде, која је исправљена, као што је евидентно да се ради о очигледној погрешци у писању другостепене пресуде у наводу на почетку образложења исте „да је оптужени обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка“ јер из даљег образложења побијане пресуде, неспорно произилази да је осуђени првостепеном пресудом ослобођен плаћања трошкова.

Неосновани су и приговори из Захтјева којима се истиче да је образложење другостепене пресуде површно, несадржајно и неубједљиво и да је због тога повријеђено право на одбрану осуђеног. Наиме, право на образложење пресуде има суштински значај за остваривање права на жалбу и ово право без сумње улази у спектар права која одражавају правичност поступка и обезбјеђују равноправност странака у поступку. Међутим садржај образложења је условљен природом одлуке и карактером приговора. С обзиром на природу другостепене пресуде, обавеза суда да образложи своју одлуку не подразумијева потребу да се у пресуди образложе сви приговори и да се одговори на све наводе странака, него се ограничава на захтјев да се у образложењу наведу разлози за чињенице од одлучног значаја на јасан и разумљив начин. У конкретном случају, како је другостепени суд у образложењу своје пресуде, дао разлоге у погледу жалбених

приговора од одлучног значаја и притом се позвао на разлоге из образложења првостепене пресуде, прихватајући их као мјеродавно образложење, то се на приговорима наведеним у Захтјеву, којима се истиче да је образложење другостепене пресуде површно, несадржајно и неубједљиво, не може градити тврдња да је образложење те пресуде захваћено таквим мањкавостима који манифестују повреду права на одбрану, као облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, супротно ставу из Захтјева, одбијањем приједлога одбране за извођење доказа од стране првостепеног суда, није повријеђено право на одбрану осуђеног. Наиме, чињеница одбијања доказних приједлога одбране сама за себе не представља повреду права на одбрану, како се то захтјевом сугерише. Ово из разлога што је дискреционо право суда, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, међутим ова дискреција је ограничена обавезом суда да наведе разлоге из којих није уважио предложени доказ, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. У конкретном случају, првостепени суд је дао разлоге због чега сматра да предложени доказ одбране „вјештачење осуђеног на околности стања душевног здравља урачунљивости и процесне способности у вријеме извршења дјела и током кривичног поступка“, није потребан, јер је на исте те околности већ изведен доказ одбране-психијатријско вјештачење осуђеног. Осим тога, овај суд наглашава да на поновљеном главном претресу, одбрана није ни ставила приједлог за провођењем доказа – психолошко вјештачење супруге осуђеног, како се то погрешно у Захтјеву истиче.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди Кривичног закона, образложење Захтјева заснива се на тврдњи о недостацима чињеничне основе побијане пресуде, због погрешне оцјене изведених доказа на главном претресу, а слиједом тога се на темељу ових недостатака правоснажне пресуде гради теза о погрешној примјени Кривичног закона. Међутим, како се захтјев за заштиту законитости у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, не може улагати по основу чињеничних недостатака правоснажне пресуде, то су ирелевантни приговори таквог карактера при одлучивању о овом правном средству, јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да се правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, имала донијети другачија одлука.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучио као у изреци пресуде, те је Захтјев браниоца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић